

ת"ד 375/03/15 - מדינת ישראל נגד יוסף כהן צדק

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

26 אפריל 2017

ת"ד 375-03-15 מדינת ישראל נ' כהן צדק

בפני	כב' השופטת דלית ורד
בעניין:	מאשימה
	נגד
נאשם	יוסף כהן צדק

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירה של סטייה מנתיב נסיעה בנסיבות מחמירות, בניגוד לתקנה 40 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן- **תקנות התעבורה**), וכן בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות תוך גרם חבלה של ממש, בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, ובקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 5.2.2014 שעה 20:00 לערך, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג הונדה מ.ר. בשדרות אהרון יריב ברמת השרון מכיוון דרום לכיוון צפון, והתקרב לצומת הכניסה לבסיס משה דיין.

אותה שעה, נהג ד ב (להלן- **רוכב האופנוע**) באופנוע מסוג סאן יאנג, מ.ר. בשדרות אהרון יריב מכיוון צפון לכיוון דרום והתקרב לצומת.

בשדרות אהרון יריב הכביש הוא דו סטרי בעל נתיב נסיעה אחד לכל כיוון.

הנאשם נהג בחוסר זהירות בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, סטה שמאלה מנתיב נסיעתו לנתיב הנגדי שבו נסע רוכב האופנוע וחסם את דרכו. כתוצאה מכך, רוכב האופנוע החליק, התנגש בחזית הרכב, והרכב גרר את האופנוע מספר מטרים לאורך נתיב נסיעת האופנוע.

כתוצאה מהתאונה רוכב האופנוע נחבל חבלות של ממש (שברים בחוליות c5 - c6 ושבר בפימור ברגל שמאל), ועבר נתוח בחוליות וקיבוע. רוכב האופנוע נותר משותק בכל ארבעת הגפיים (קוורדרפלג).

רוכב האופנוע היה בן 23 במועד התאונה, וכל עתידו היה לפניו. כתוצאה מהתאונה הטרגית נגרמה לו פגיעה קשה ביותר, והוא הוכר כבעל 100% נכות. וכך תיאר רוכב האופנוע את השלכות התאונה על חייו: "**החיים שלי השתנו מקצה לקצה, אני הייתי אדם מאוד עצמאי. היום אני נזקק לעזרה בכל דבר הכי בסיסי, בין אם זה אכילה, בין אם זה מקלחת, התניידות ממקום למקום, אני ממש איבדתי את כל העצמאות שלי... מיום התאונה, ועד היום הלילות שלי זה לא לילות, אני נדרש לשנות תנוחה כל 3 שעות, כדי למנוע פצעי לחץ, אני סובל מאוד מכאבים, אני לא מסוגל לשבת על הכיסא יותר משלוש שעות, אפשר להגיד שזה פשוט שינה את החיים שלי**"

עמוד 1

בצורה הכי קיצונית שאפשר. היה לי מסלול חיים מאוד ברור, התגייסתי לצבא כעתודאי, למדתי 4 שנים תואר ראשון, אחרי שחזרתי לשירות, עברתי קורס קצינים, שירתתי כשנה וחצי וברגע אחד בעצם הכל נקטע ובמצבי הנוכחי אני לא יכול להמשיך בחיים שלי, היום הייתי צריך להיות סרן, אבל אני כלוא בתוך הבית, אני פשוט לא יכול לתאר במילים את הקשיים שאני עובר. מעבר למצב שבו אני נמצא כרגע, מהתאונה עברתי תקופה מאוד מאוד קשה, בין אם בטיפול נמרץ שלא היו בטוחים בהתחלה, אם אני אשרוד או לא, ובין אם אחרי זה, כשהגעתי לשיקום, עברתי תהליך של גמילה ממכונת הנשמה, עברתי המון ניתוחים, הייתה תקופה מאוד לא פשוטה עבורי, אני הייתי בבית החולים כשנה ומשהו, שנה מאוד לא פשוטה."

כל הצלקות והחרצים שנמצאו בכביש בזירת התאונה, היו בנתיב נסיעת האופנוע. ההגנה הייתה צריכה להתמודד עם ממצאים אלה, ולשם כך הביאה גרסה מטעמה באשר לאופן אירוע התאונה. לפי גרסת ההגנה האירוע הקריטי שעניינו החלקת האופנוע עקב בלימת חירום והתנגשות העזה עם הרכב לא הותירו כל סימן בכביש, וכל הצלקות והחרצים נוצרו רק לאחר ההתנגשות החזיתית בין כלי הרכב. בחנתי את גרסת ההגנה באופן מעמיק ולא מצאתי כי יש בה כדי לעורר ספק סביר. סברתי כי בגרסת ההגנה נפלו כשלים מהותיים וכן אי דיוקים.

כן לא קיבלתי את גרסתו של הנאשם בנוגע לאופן התרחשות התאונה ואופן נהיגתו. אציין כי בעדותו טען הנאשם לראשונה כי הבחין באופנוע עוד מרחוק (פרוטוקול עמ' 37, שורה 16), וזאת בניגוד לאמרתיו הקודמות מהן עלה כי לראשונה הבחין באופנוע בעת שהאופנוע כבר החליק על הכביש והיה נטוי על צדו.

טיעוני הצדדים לעונש:

התביעה טענה כי עסקינן בתאונה שתוצאותיה קשות ביותר עבור הנפגע ובני משפחתו.

נטען כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לתקופה של ארבעה חודשים לריצוי בעבודות שירות ועד מאסר מאחורי סורג ובריוח לתקופה של עשרה חודשים, פסילה הנעה בין ארבע עד שבע שנים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, וכן קנס ופיצוי לנפגע.

על פי הפסיקה חומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים. אף על נאשמים נורמטיביים, הטילו בתי המשפט ענישה הכוללת רכיב של מאסר, מקום בו גרמו במעשיהם ובמחדליהם לתאונות דרכים שתוצאותיה קשות. במקרה דנן, הנאשם נהג במהירות גבוהה, שלא בהתאם לתנאי הדרך, וכן בחוסר תשומת לב וחוסר ריכוז. התביעה הוסיפה כי הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה משנת 1979, ואין לחובתו הרשעות להצגה.

עוד צוין כי הנאשם ניהל את הליך ההוכחות עד תומו ולא נטל אחריות לאירוע התאונה.

לפיכך, עתרה התביעה כי בית המשפט יאמץ את הרף העליון של מתחם הענישה כפי שהוצג על ידה.

ההגנה טענה כי התסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם חיובי ביותר, ומהאמור בו עולה כי הנאשם אדם נורמטיבי, בעל משפחה ואב לשלוש בנות שגידל לתפארת. הנאשם מחזיק ברישיון נהיגה 38 שנים, עברו התעבורתי התיישן ומשקלו אפסי. רמת הסיכון הנשקפת מנהיגתו של הנאשם נמוכה, וכמעט אפסית.

נטען כי יש להביא בחשבון לענין הענישה כי עבירת הרשלנות שיוחסה לנאשם על פי כתב האישום היא במדרג רשלנות

נמוך.

התאונה ארעה ברגע של חוסר תשומת לב, כך על פי קביעת בית המשפט, אך אין עסקינן בנסיבות בהן הנאשם נטל על עצמו סיכון וביצע עבירה ביודעין.

ההגנה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין שלושה עד שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, וכן פסילה בפועל לתקופה שבין שנתיים עד חמש שנים. ההגנה עתרה כי בית המשפט יורה על אימוץ הרף התחתון של הענישה ויפנה את הנאשם אל הממונה על עבודות שירות.

מתחם העונש ההולם:

בקביעת מתחם העונש הראוי, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו. מדיניות הענישה אמורה להעביר מסר ברור בדבר החומרה הנלוות לעבירות תעבורה שעניינן פגיעה בערך החברתי של הגנה על שלמות הגוף והנפש, ביטחון הציבור ובטיחות התנועה בדרכים.

בפסיקה נקבע לא אחת, כי נוכח "נגע" התאונות בדרכים, על בתי המשפט להילחם ולהירתם לנושא, באמצעות הקפדה ודאגה להטלת ענישה הולמת, אשר תסייע בהגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי ההתנהגות על הכביש.

בשורה של פסקי דין נפסק כי במסגרת שיקולי הענישה בעבירות של גרם תאונת דרכים עקב רשלנות, אין לייחס משקל מכריע לנסיבות האישיות של הנאשם ולהיותו בעל רקע נורמטיבי, זאת הואיל ובמקרים רבים העוברים עבירות אלה הם אנשים נורמטיביים.

ראה, ר"ע 530/84 **שפר נ' מדינת ישראל**, ע"פ 6755/09 **ארז אלמוג נ' מדינת ישראל**.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם:

טווח הענישה בגין גרימת תאונת דרכים הינו פועל יוצא של חומרת הרשלנות, כמו גם חומרת הפציעות שנגרמו בתאונה, והשלכותיהן על חיי הנפגעים. (רע"פ 7257/12 **גדעון סנדרוביץ נ' מדינת ישראל**).

ב- רע"פ 3764/05 **ורד בן זוויה נ' מדינת ישראל**, נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשמת, חיילת ללא עבר תעבורתי או פלילי, שנגזרו עליה 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ו- 5 שנות פסילה, בנסיבות של גרם חבלה של ממש לילד בן 6, הולך רגל במעבר חצייה.

כבוד השופט חשין ציין כי :

"במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפסע ביניהן לבן גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה - ולגזור עונש של מאסר בפועל. העובדה כי לעיתים הקלו בתי המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת. אדרבא, בית משפט זה חזר והזהיר את בתי המשפט המחוזיים לא אחת כי על להם להקל ראש בעונשם של עברייני תנועה."

ב- רע"פ 2564/12 קרני נ' מדינת ישראל, נגרמה תאונת דרכים עקב חציית אור אדום על ידי נהג אוטובוס, אשר כתוצאה ממנה נגרמו חבלות ממשיות לאם ובתה שנסעו ברכב בו התנגש. העונש שנגזר על המבקש היה 3 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח ו- 40 חודשי פסילה. בית המשפט העליון הפחית את עונש המאסר שגזר בית המשפט המחוזי (שישה חודשי מאסר מאחורי סורג ובריח), זאת מן הטעם שהתביעה העלתה בפני בית המשפט המחוזי נתונים שלא נכללו בהסדר הטיעון אשר במסגרתו הודה והורשע המבקש.

בית המשפט העליון, מפי כבוד המשנה לנשיא (כתוארה אז), השופטת מ. נאור, קבע כי :

"לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן."

ב- רע"פ 1583/14 יאיר שמיר נ' מדינת ישראל, אישר בית המשפט העליון עונש מאסר למשך 8 חודשים ופסילה לתקופה של שבע שנים, שהוטלו על נאשם שביצע פניית פרסה אסורה, וכתוצאה מכך נגרמה לנוסע ברכב המעורב חבלת ראש קשה עם שברים בגולגולת ושבר באגן.

ב- רע"פ 3616/13 רמו רז נ' מדינת ישראל, אישר בית המשפט העליון עונש של מאסר בפועל למשך 8 חודשים ופסילה למשך חמש שנים על נאשם שפגע בשני הולכי רגל שחצו מעבר חצייה, ולאחד מהם נותרה נכות בשיעור של 75%. הנאשם היה בגיר- צעיר במועד ביצוע העבירה, אך לא במועד מתן גזר הדין.

ב- רע"פ 8588/16 רז משה נ' מדינת ישראל, אישר בית המשפט העליון, עונש של שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ופסילה לתקופה של 36 חודשים, על נהג בגיר צעיר, שגרם לתאונת דרכים עקב נהיגה במהירות גבוהה וסטייה לנתיב הנגדי. כתוצאה מן התאונה, נגרמו לנהגת המעורבת חבלות של ממש בגופה, בפניה ובראשה, והיא אף נאלצה לעבור ניתוח, ובהמשך נזקקה למעקב אורטופדי.

ב- עפ"ת 39424-08-14 מאיר טולדו נ' מדינת ישראל, הוטלה פסילה למשך 48 חודשים וכן מאסר לריצוי בעבודות שירות בגין גרימת תאונת דרכים, אשר כתוצאה ממנה נקטעה מעל הברך רגלה של הנפגעת.

נסיבות ביצוע העבירה:

הנאשם נסע בשעת חשיכה, בכביש לא רחב, המואר באופן חלקי, וחרף זאת נהג במהירות גבוהה יחסית, העולה ב- 20 קמ"ש על המהירות המירבית על פי חוק. בנהיגתו המהירה סטה הנאשם לנתיב הנגדי, הנתיב לכיוון דרום, ולא הבחין

באופנוע שהתקדם לכיוון דרום בעודו נוסע בנתיבו. הנאשם הבחין באופנוע אך בעת שהאופנוע כבר החליק על הכביש, לאחר שהרוכב בלם בלימת החירום. מסיבה זו הנאשם לא עשה דבר לפני ההתנגשות, אפילו לא בלם. הנאשם בלם רק בעת הפגיעה באופנוע. בהודעתו הראשונה נשאל הנאשם "האם הספקת לעשות משהו לפני הפגיעה", והנאשם השיב: **"בלמתי יחד עם הפגיעה"**. בהודעתו השנייה שנכתבה 18 ימים לאחר התאונה, נשאל הנאשם: האם הספקת לעשות משהו לפני הפגיעה, והנאשם השיב: **"כלום"** (ת/7 שורות 27-28).

בעוד שרוכב האופנוע הבחין ברכב, בלם, נפל והחליק, הנאשם לא עשה דבר עד לקרות ההתנגשות עצמה.

יש להדגיש בהקשר זה כי לפי דו"ח בוחן התנועה שדה הראיה של הנאשם ישר לפניו למקום התאונה עמד על 130 מטרים. בניסוי שדה ראיה שנערך בזירה, ניתן היה להבחין באופנוע עומד במרחק של 170 מטרים במצב בו אורות האופנוע דלקו, ובמרחק של 90 מטרים ללא אורות. אין חולק כי אורות האופנוע דלקו בעת נסיעתו.

לפי טענתו של מומחה ההגנה חלף פרק זמן של 2 שניות ממועד בו רוכב האופנוע הבחין ברכב ועד למועד שבו נפל האופנוע על הכביש והחל להחליק. כפי שרוכב האופנוע הבחין ברכב, כך היה הנאשם אמור להבחין באופנוע. היה עליו למחר ולחזור לנתיב נסיעתו, הנתיב לכיוון צפון, ולמצער לבלום באופן מידי על מנת לאפשר לרוכב האופנוע לחמוק מהרכב, ואולם הנאשם לא הבחין באופנוע והמשיך בנסיעתו המהירה. לא ניתן אלא להגיע למסקנה כי הנאשם נהג בחוסר תשומת לב ובחוסר אכפתיות אל מול הסיכון שהיה טמון בנהיגה מהירה, במצב בו הרכב נוסע בחלקו על הנתיב לכיוון צפון, ובחלקו על הנתיב לכיוון דרום.

קביעת מתחם הענישה:

ב- עפ"ג 62005-07-14, 33918-08-14 **מדינת ישראל נ' יריב בן זאב**, קבע כבוד בית המשפט המחוזי כי **"הנזק שנגרם מביצוע העבירה, הנזק וממדיו, הווה מאז ומעולם רכיב דומיננטי בשיקולי הענישה, תיקון 113 רק נתן גושפנקא למושכל יסוד"**.

בשים לב לרשלנותו החמורה של הנאשם, פציעתו האנושה והקשה ביותר של רוכב האופנוע, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם כולל רכיב עונשי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, הנע בין חצי שנה ועד עשרה חודשים, וכן פסילה בפועל הנעה בין ארבע שנים ועד שבע שנים.

שיקולי שיקום:

לפי בקשת ההגנה, הפנית את הנאשם לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו. הנאשם בן 55, נשוי ואב לשלוש בנות בוגרות, עובד באופן עצמאי כחשמלאי מוסמך. נעדר עבר פלילי.

שירות המבחן ציין כי בעברו הרחוק של הנאשם עבירות תעבורה רבות, אשר נבעו מלחצי היום-יום ומקשייו להיענות לחוקי התעבורה, אך לפני כ-13 שנים, לאחר פטירת אביו, ערך הנאשם שינוי בחייו, והחל להכיר במחירים האישיים של התנהלותו הפזיזה ותחת לחץ. כפועל יוצא מכך לא נזקפו לחובתו הרשעות בתעבורה החל משנת 2003. שירות המבחן התרשם כי קשייו של הנאשם לקבל את הכרעת הדין הינם ממקום רגשי - הגנתי נוכח העדר יכולת לתפוס עצמו כמי

שפגע באופן קשה באדם צעיר, ולא מתוך רצון לחמוק מעונש. הנאשם אף חש תחושות אכזבה מעצמו בגין ההשלכות של מעורבותו בתאונה על בני משפחתו.

שירות המבחן התחשב בגילו, תפקודו הנורמטיבי של הנאשם וכן מהסיכון נמוך להישנות העבירה, ובא בהמלצה להטיל על הנאשם מאסר לריצוי בעבודות שירות, פיצוי לנפגע וכן צו מבחן למשך שנה לצורך השתלבותו של הנאשם בקבוצה ייעודית לנהגים שגרמו לפגיעות בתאונות דרכים.

עוד הוסיף, כי במידה ובית המשפט ישקול להטיל מאסר מאחורי סורג ובריח, מוצע כי יידחה המועד לתחילת ריצוי עונש המאסר במשך שישה שבועות, על מנת שהשירות יפנה את הנאשם לאבחון מוקדם במסגרת שירות בתי הסוהר ויכין את הנאשם לקראת ריצוי מאסרו.

ההלכה היא כי "המלצותיו של שירות המבחן, כשמן כן הן - המלצות. בית-המשפט אינו כבול לאמור בהן והוא אינו מחויב לפעול על פיהן. עמדת שירות המבחן, אינה אלא אחד השיקולים העומדים בפני בית-המשפט בבואו לגזור את דינו של נאשם - לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלקה ולעיתים ידחה אותה מכל וכל"

(רע"פ 7257/12 גדעון סנדרוביץ נ' מדינת ישראל).

לא מצאתי כי בנסיבות דנן נכון יהיה לאמץ את המלצת שירות המבחן, אלא באופן חלקי, זאת בנוגע להארכה שהוצעה, בהתייחס למועד תחילת ריצוי עונש המאסר, זאת על מנת לאפשר התארגנות מתאימה הן מבחינה מערכתית והן מבחינה אישית. כידוע, שירות המבחן בוחן את עניינו של הנאשם מתוך נקודת התייחסות הרלוונטית לנאשם, אך על בית המשפט מוטל לשקול שיקולים רחבים יותר, שעניינם מתחם העונש ההולם ושיקולי הענישה בהתייחס לחומרת הרשלנות, חומרת הפגיעה והשלכותיה.

קביעת העונש הראוי במתחם שנקבע:

במסגרת זו נתתי דעתי לנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה, ובכלל זה נסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו התעבורתי התקין מזה תקופה ארוכה, וכן העדר עבר פלילי.

נתתי דעתי לפגיעה של העונש בנאשם ובבני משפחתו, וכן את התנהגותו החיובית כאב המשפחה.

הבאתי בחשבון את ניהול ההליך המשפטי עד תומו באופן בו לא ניתן לזקוף לזכותו של הנאשם הודאה ונטילת אחריות.

לא היטלתי על הנאשם קנס, וזאת לאור הפיצוי שנקבע לנפגע, רוכב האופנוע.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים. ניתנת דחייה לתחילת עונש ריצוי המאסר עד ליום 8.6.17, וזאת בכפוף לכך שהנאשם וכן צד ג' יחתמו בתוך 7 ימים מהיום, כל אחד מהם, על התחייבות בסכום של 20,000 ₪ להבטחת התייצבותו של הנאשם לריצוי עונש המאסר שהוטל עליו כאמור.

2. פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חמש שנים, כשתקופת המאסר לא תימנה במנין הפסילה. מהפסילה תנוכה פסילה מנהלית שרוצתה על ידי הנאשם.

הפסילה תחל לא יאוחר מיום 15.5.17.

מובהר לנאשם כי חתימת ההתחייבות כאמור בסעיף 1, וכן הפקדת רישיון הנהיגה ייעשו במזכירות בית משפט לתעבורה בתל אביב.

3. מאסר על תנאי לתקופה של חצי שנה למשך 3 שנים, כשהתנאי הוא שהנאשם לא יגרום לתאונת דרכים עם חבלות של ממש או ינהג בזמן פסילה.

4. פיצוי סמלי לרוכב האופנוע בסך של 15,000 ₪. סכום הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד לא יאוחר מיום 1.8.17.

ב"כ המאשימה תעביר למזכירות בית משפט לתעבורה טופס פרטי הנפגע, לצורך העברת הסכום לרשותו.

אני מאשרת כערבה לצורך חתימת ההתחייבות כאמור בסעיף 1 את גב' כהן צדק גילה, ת"ז

הודעה לנוכחים הזכות לערער על פסק הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ל' ניסן תשע"ז, 26 אפריל 2017, במעמד